

Koekjes bakken

In ons nieuwe vakblad Stad + Groen hebben wij in de eerste uitgave een stevige special over burgerparticipatie opgenomen. Onder de titel *'De burger is de baas en de baas bakt koek!* haalden we vijf ambtenaren van even zo vele gemeenten bij elkaar om te discussiëren over burgerparticipatie. Het verschijnsel burgerparticipatie is niet nieuw voor mij, maar toch ging er een wereld voor me open. Burgerparticipatie gaat veel verder dan dat vaste clubje vutters die iedere maandagochtend speelschade komt verhelpen en dan meteen de netten in- en uithangt, de windsingels snoeit en meer van dat soort taken. Heel belangrijk, maar zoals een bestuurslid van de Apeldoornse voetbalclub Groen Wit in deze uitgave van Fieldmanager vertelt: 'Je moet niet afhankelijk willen zijn van goedwillende vrijwilligers voor deadline gevoelige klussen.'

Het verschijnsel burgerparticipatie is niet nieuw voor mij, maar toch ging er een wereld voor me open

Uit het forum is Stad + Groen blijkt dat participatie veel verder gaat dan de burger gebruiken als een goedkope manier om uitvoerend werk gedaan te krijgen, en dus als een verkapte manier om te bezuinigen. Maar dat de burger een integraal onderdeel van het groene beleid wordt.

Voor de meeste beheerders is dat even wennen. Gemeentelijke fieldmanagers zullen diep in hun hart misschien allemaal van mening zijn dat alleen hun visie ertoe doet. Misschien is dat wel eens terecht, maar ik denk toch dat we er op termijn vanuit moeten gaan dat de burger veel nadrukkelijker een rol zal spelen bij het vastleggen van het beheer. De mogelijkheden zijn overigens enorm. Pas geleden kwam ik het onderstaande experiment tegen in Denemarken. De Kopenhaagse autoriteiten hadden al jaren problemen hun openbaar vervoer goed aan te besteden. Het enige waartoe busmaatschappijen geprikkeld werden, was het leveren van matig vervoer voor een lage prijs. Lage prijs stelde de raad ook als randvoorwaarden. De logische reactie van de vervoerders was om het serviceniveau -en dus kwaliteit- naar beneden te brengen om nog enig rendement overeind te houden. Dus een beetje zoals in Nederland wordt aanbesteed. Wat de opdrachtgever ook aan slimmigheidjes in het bestek stopt, uiteindelijk is de laagste prijs de winnaar en wordt de aannemer gestimuleerd om op alles te bezuinigen om nog enigszins rendement aan boord te houden. De aannemer wordt geprikkeld om vooral te lezen wat er níét staat. Dat bleek in Kopenhagen, zoals al zo vaak in Nederland, een oneindige weg. Totdat er een systeem werd ontwikkeld waarbij de beloning gebaseerd werd op de waardering van klanten. Dat bleek een gouden vondst. De busmaatschappij kreeg weer interesse in de wensen van de klant.

Nu zult u natuurlijk zeggen dat een busmaatschappij iets heel anders is dan een nieuwe sportaccommodatie. Daar heeft u natuurlijk gelijk in, maar vergelijkbare pilots lopen ook al -heel pril- in Nederland bij bijvoorbeeld het onderhoud van openbaar groen.

En laten we nu eerlijk zijn. Sportparken worden voor de burger gemaakt, maar de sector hanteert onderhuids altijd de mening dat deze niet slim genoeg is, om hier een mening over te hebben. Ik ben bang dat het vaak zelfs tegengesteld is. De professionele sportsector heeft zich ingegraven in

allerlei ingewikkelde stelsels van normeringen en certificeringen die vaak niet zo heel veel te maken hebben met de werkelijke behoefte van de gebruiker. Het ultieme voorbeeld is dat er voor natuurgras feitelijk geen normen zijn, maar dat een kunstgrasveld alleen bespeelbaar is als Meneer Blatter van de Fifa zijn rekeningetje voor één of twee sterren heeft mogen sturen.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel
(hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur